

DE ONDERKANT VAN BRUSSEL ZAL NIET CAPITULEREN

Orde moet zijn. Het is de obsessie van alle macht. De wanorde induiken en uitroeien, zoals die nog bestaat in deze Europese hoofdstad, een wanorde die ons toelaat om nog wat adem te halen in een verstikkende wereld, is dan ook een permanente bekommernis. *Ça passe ou ça casse.*

Ondergedompeld in de dagdagelijkse zorgen lijken we soms te vergeten dat de machtigen wel wat ideeën hebben voor de toekomst van Brussel. De woorden die ze gebruiken om hun projecten te omschrijven zullen daarenboven altijd moeilijk te begrijpen allen voor degenen die aan de onderkant leven. Niet dat de machtigen intelligenter of geleerder zouden zijn, ze praten simpelweg een *andere* taal. Denk gewoon aan dat enorme monster van een Justitiepaleis dat boven de Brusselse wijken uittoort, symbool van een macht die alomtegenwoordig wil zijn. Vandaag zijn ze geen nieuw Justitiepaleis aan het bouwen, *het zijn tientallen stadsontwikkelingsprojecten*. De zone rond het Zuid station omgevormd tot kantoorwijk. De omgeving van het kanaal

voorbestedemd om hippe middenklassewijken te worden. Met bouwprojecten, omheinde en beveiligde eilandjes van appartementen denken ze Kureghem te kunnen opkuisen om af te rekenen met één van de haarden van revolutie. Ondertussen wordt de Europese wijk beetje bij beetje een versterkte vesting, alleen maar toegankelijk voor politici, eurocraten, journalisten en ambtenaren.

Maar dat is niet alles. Brussel is een ongehoorde mengelmoe, doorkliefd door schreeuwende tegenstellingen: grootse hoofdstad van Europa en België, maar tegelijkertijd heeft ze de armste en minstbedeelde bevolking van heel België. Zetel van de NAVO, de alliantie van de moordenaars in kaki, en tegelijkertijd een stad waar de afkeer van elk uniform meer gangbaar is dan de liefde ➤

De spanning in de straten neemt toe

De spanning in de straten en wijken neemt toe. Het is al langer duidelijk dat er in de straten van Brussel anti-flik gevoelens leven, maar de laatste weken beginnen deze precies weer openlijker vorm te krijgen. De flikken lijken al ettelijke maanden bezig een tandje bij te steken in de hoop het verzet dat ze krijgen neer te slaan, met behulp van systematische brutaliteit, controles, de inzet van meer undercover en arrestatieteam, met afranselingen en vernederingen als beheersmethode. De flikken lijken Brussel als een oorlogszone te beschouwen, en zij zijn de bezetter. Een

oorlogszone met zogenaamde groene zones en no-go zones. Iedereen die zich in een no-go zone bevindt moet permanent controles en vernederingen ondergaan. Zoals deze zomer in de Stalingradlaan, waar de hele buurt op militaire wijze werd afgesloten en iedereen die er zich bevond gecontroleerd werd om te zien of hij wel de juiste papieren had, en om de illegale straatverkoop te stoppen. In totaal werden er een 200-tal mensen opgepakt, verschillende van hen bevinden zich in de gevangenis van Sint-Gillis of in een gesloten centrum voor illegalen. Anderen werden al gedeporteerd.

Het doet me deugd te zien dat deze methodes van de flikken niet alleen niet werken, ➤

P.3 • OPGEPAST VOOR POLITIEKERTJES

P.4 • DE SPANNING BOUWT ZICH OP IN EN ROND DE BAK

P.5 • HECHTENISBRIEF, EEN WAPEN VAN DE STAAT...

P.6 • INTERNATIONALE KORTBERICHTEN

P.7 • DE POLITIE MOORDT

P.8 • DE NUCLEAIRE VERMINKING

DE ONDERKANT VAN BRUSSEL ZAL NIET CAPITULEREN

➤ voor de orde. Platform van internationale relaties tussen staten, van economische akkoorden, van trafiek op grote schaal en tegelijkertijd kruispunt waar mensen van over de hele wereld elkaar ontmoeten, maar van de *onderkant* van de wereld, allen dragers van hun verhaal, hun ervaringen, hun lijden en hoop, en ook hun revoltes.

Brussel valt zeker tot de plekken te rekenen waar de revolte voortdurend broeit. Klaar om te ontploffen, als een tijdbom. Want in de mengeling tussen de wanorde die ons doet leven in de straten van Brussel en de ellende die we proberen overleven, is de stap naar de *opstand tegen de macht* niet zo moeilijk te zetten. En het is juist die mogelijkheid, dat spookbeeld van een revolte van de onderkant, die de macht wil bezweren. In de dromen van de leidende kaste is het toekomstproject voor Brussel de *pacificatie*, de uitvaging van alle neiging tot revolte onder die eerder weerbarstige bevolking. En dat project is een geheel van vele dingen. Het omvat niet alleen maar de reconfiguratie van de stad om te beantwoorden aan de noden van economie en controle, maar ook de beveiliging ervan: overal bewakingscamera's, een transportnet dat hypergecontroleerd is, een politie die zich als bezettingsleger gedraagt. En laten we niet vergeten dat ze ook de bouw van een mega-gevangenis, de grootste van België, in het noorden van Brussel aangekondigd hebben. In feite is die mega-gevangenis naar het beeld van het grote project voor Brussel: de stad als *een grote openluchtgevangenis*.

Het gaat erom te begrijpen hoe alle maatregelen, alle staatsprojecten, alle richtlijnen van de verschillende politiestructuren vormen dat de wanorde moet indijken en een sociale ontploffing zoals die in Athene enkele maanden geleden of die in Londen vorig jaar te voorkomen. De komende gevechten zullen heftig zijn, maar een voorafgaande keuze dringt zich op: of slikken en buigen, of je ontdoen van alle illusie, van alle vertrouwen in de macht en radicaal het bos van de revolte binnenstappen. Een dagelijkse revolte. Niet als een ijdel gevecht waar we wanhopig zouden strijden tegen het opkomende tij, maar als een levenskreet, als een bevestiging van de vrijheid die we willen, van de wanorde van de verlangens die in onze aders stroomt. De halfslachtige wegen tussen berusting en revolte, vruchtbare grond voor compromissen en politiek, zijn zelfs niet meer denkbaar. De illusies van een integratie, een verbetering van onze levensomstandigheden, een akkoordje tussen de eisen van de onderkant en de belangen van de bovenkant, smelten als sneeuw in de zon. Langs de kant van het reformisme, van het beetje-bij-beetje, van politieke manoeuvres, van het respecteren van de sociale vrede in ruil voor wat beloftes, valt er niets meer te hopen.

Hoe méér alles in de richting wijst van de pacificatie, van de offering van iedereen in naam van de economie en de controle, hoe méér we naar de revolte moeten overhellen, ons klaarmaken voor de opstand, elke gelegenheid aangrijpen om over te gaan tot de aanval tegen de orde van deze wereld. En dat is geen ijdele hoop, geen wens in het niets, maar een *concrete mogelijkheid*.

Hoe beginnen strijden tegen hun project van een openluchtgevangenis? Eerst en vooral, de slechte gewoontes van gehoorzaamheid die blijven dooretteren van je afschudden. Het gaat er niet om je aan te sluiten bij een grote organisatie of om zoiets op te bouwen. Het gaat er niet om leiders of chefes te vinden om te volgen. Het gaat er niet om eisen te formuleren of te onderschrijven, het gaat er niet om druk uit te oefenen op de instellingen. Het terrein van de valse democratische oppositie, electoraal of niet, moet achtergelaten worden.

Tegen hun openluchtgevangenis in opbouw, is de opstand noodzakelijk. Een opstand die gewelddadig de fundamenteën wegvaagt van hun wereld die ons kooit. Maar de opstand is geen groots moment dat geduldig afgewacht moet worden, ze begint vandaag. Ze is als een olievlek die zich op elk moment kan verspreiden. Dat degenen die willen aanvallen, elkaar opzoeken en kleine kringen vormen. Dat ze nadenken over waar en hoe de macht en haar vertegenwoordigers *aan te vallen*, hier en nu. Dat die kleine kringen dan overgaan tot actie en zo ook moed en inspiratie geven aan de anderen. Dat er tussen de kringen een *medeplichtigheid* tegen de macht groeit, een medeplichtigheid die toelaat om voor elkaar te zorgen op moeilijke momenten en op het uitgelezen moment over te gaan tot bredere aanvallen tegen wat ons onderdrukt. Dat zijn de kleine vonkjes die de hele prairie in de fik kunnen zetten.

Toen in 1883, na lange jaren van volksverzet, de macht zich opmaakt om het grote Justitiepaleis dat uittoort boven de volkswijk van de Marollen, officieel te openen, worden militaire bataljons opgesteld om rellen te vermijden, uit angst voor die van de onderkant. Ondanks de militairen, ondanks de prikkeldraad, ondanks de versperringen haalt een razende massa het hele Justitiepaleis overhoop op de eerste dag van haar opening. De hoogwaardigheidsbekleders, de rechters, de politiechefs, de politici vluchten in zeven haasten om te ontkomen aan de dorst naar wraak van het gepeupel dat ze zo verachten.

De onderkant van Brussel zal niet capituleren.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Vanaf nu betalen wij helemaal nergens meer voor! • In Mechelen is een bezoek van een gerechtsdeurwaarder helemaal fout gelopen. Blijkbaar kwam het bezoek nogal ongelegen. Toen de deurwaarder en zijn kompaan de wijkflik bij het huis aankwamen, werd de tweede getrakteerd op een paar raken klappen van de bewoner en diens familieleden. Toen er versterking werd geroepen moest ook deze in de klappen delen. Uiteindelijk werden er 3 mensen opgepakt en moesten er 5 flikken naar het ziekenhuis. Geen medelijden met de gerechtsdeurwaarders en hun handlangers!

De spanning in de straten neemt toe

➤ maar juist een averechts effect lijken te hebben. De laatste weken lijkt het erop dat steeds meer mensen de confrontatie met de flikken op een openlijkere en strijdbaardere manier aangaan. In sommige gevallen lijkt het een spontane en natuurlijke reflex te worden, zoals in Vilvoorde waar een flikkencontrole verhindert wordt door een groep mensen die er niet van terugschrikt geweld te gebruiken in de confrontatie. En de onrust bleef zelfs enkele nachten verder gaan. En in andere gevallen, is het geweldig om te zien hoe mensen zich voorbereiden om de flikken aan te vallen, zoals in Anderlecht waar de flikken twee dagen op rij in een hinderlaag gelokt werden. De eerste nacht kreeg de politie een oproep voor inbraak. Toen de flikken de “inbrekers” wilden controleren, liep het goed fout. De val klapte dicht en de flikken werden met stenen bekogeld. Eén van de stenen vloog door de ruit van een combi, recht in het gezicht van een inspecteur. Deze mocht afgevoerd worden naar het ziekenhuis. De volgende dag was de rust nog niet teruggekeerd, er werd een tweede hinderlaag gelegd voor een patrouille. Deze kwam naar Square Albert omwille van een brandend voertuig op de tramsporen. Toen de flikken aankwamen, werden ze door tientallen mensen bekogeld met stenen en brandbommen. Er werden drie politievoertuigen beschadigd, geen enkele gerevolteerde werd gearresteerd. Later werd er een doos teruggevonden met meer dan 20 flesjes benzine in.

De honden van de media

De media heeft haar rol ook weer geweldig gespeeld, de politici en de flikken zullen in hun handen hebben kunnen wrijven. Over het algemeen zwijgt de politie liever over dit soort van gebeurtenissen, opdat het geen anderen zou aanstoken om hetzelfde te doen, opdat het geen *slechte ideeën* zou verspreiden. Maar deze keer hebben de media er een echt bombardement van gemaakt. De blauwe ridders van de institutionele rechtvaardigheid hebben gebotst met de rebellen uit de wijken. Er werd moord en brand geschreeuwd, de journalisten eisen harde maatregelen: de bewakers die elke dag opnieuw zo dapper en trots de normen en waarden van de democratie verdedigen mogen geen doelwit zijn. “Nultolerantie”, “voorlopige hechtenis”, “geen milimeter terugtrekken”, “niet toegeven aan de wijken”, ...

De journalisten hebben hier maar weer eens hun best gedaan om een gevoel van onrechtvaardigheid te creëren. Iedereen bij wie het hart wat sneller ging kloppen na het horen van al dit nieuws, die de vreugde van zulke gevechten zelf kennen, moet kost wat kost bijgeschaapt worden. De idee tegen de staat en de flikken te zijn moet als een ziekte worden aanzien die liefst zo snel mogelijk genezen of verwijderd dient te worden. Een lawine van staatspropaganda, propaganda voor orde, het geheel gekruid met een bewieroking van de democratie, een lawine die ons probeert wijs te maken dat alles wat een andere richting opgaat fout en ondergeschikt is. Dat elk gevoel, elke passie voor iets anders een ziekte is, laat staan dat je die verlangens ook nog zou omzetten in daden.

Het is wel zeker dat het mediatieke offensief als kapstok zou kunnen dienen voor politici om een repressief offensief te beginnen en de hedendaagse beulen (de rechters, flikken, cipiers en konsoorten) steeds meer middelen te geven.

Laten we deze momenten zelf beleven, ver weg van al deze mediatieke heisa. Laten we zelf nadenken over wat er rondom ons gebeurt, zonder te luisteren naar de zelfverklaarde alleswetters van een journalisten. Laat deze daden ons inspireren, ons moed geven in de continue strijd tegen onderdrukking. Opdat de staat het onderspit mag delven tegenover onze vastberadenheid.

Opgelet voor politiekertjes

De komende verkiezingen is één zaak. Overal die ranzige koppen van politici op affiches, overal oproepen om te gaan stemmen, clientelisme, bedrog, leugen. Degene die stemt, naait zijn eigen bakkes toe. Democratie is niet “het volk” dat de zijnen in de staat stuurt, maar de staat die in het sociale weefsel doordringt om het te modelleren, te kneden, te dirigeren en zo beter de belangen van de machtigen ter aarde te dienen.

Een andere zaak zijn de vervelende politiekertjes die zich inspinnen om de strijden en revoltes te komen bederven. Wanneer er rellen in de gevangenis zijn, roepen die politiekertjes niet op tot solidariteit met de opstandigen, ze stellen niet voor om wat ons allemaal opsluit, kapot te gaan slaan. *Ze gaan ministers of verantwoordelijken opzoeken om te proberen onderhandelen over een minder grijze kooi.* Wanneer er aanvallen zijn tegen de politie, zoals recentelijk in Anderlecht, vragen ze zich niet af hoe zijzelf zouden kunnen bijdragen tot de vijandelijkheden, hoe ze de aanvallen tegen de politie zouden kunnen vermenigvuldigen. *Ze stellen persberichten op om een correctere, meer gecontroleerde politie te vragen, een politie die “onze rechten” zou respecteren.* Wanneer de gemeederen opgehitst geraken, wanneer de sociale temperatuur stijgt, vragen ze zich niet af hoe ze iedereen kunnen aanmoedigen om zijn kooi te vernielen. *Ze vragen je om toe te treden tot hun organisatie en ze zullen in jouw naam gaan praten met de media.* En wanneer de boel ontploft, wanneer bijvoorbeeld woedende mensen op een betoging overgaan tot de aanval eerder dan te blijven leuteren, *dan roepen ze op tot kalmte, om in de rangen te blijven, om geen slecht beeld te geven.* En zonodig aarzelen ze niet om ermee te dreigen je aan de flikken te verklikken.

Geen vrij spel voor deze parasieten van de revolutie. Ze willen geen revolutie, ze willen het bloed van de rebellen uitzuigen.

De spanning bouwt zich op in en rond de gevangenis van Sint-Gillis

Bijna twee maanden nu wordt de dagelijkse routine in de gevangenis van Sint-Gillis bepaald op het ritme van de cipersstakingen. Maandag en vrijdag zijn vaste stakingsdagen, maar ook andere dagen van de week kunnen voor de bijl door een staking of massale ziektemeldingen van de cipers. De motivering van de vakbonden is altijd dezelfde; de onveiligheid voor de cipers door de overbevolking en door opstandige gevangenen. Hun oplossing; meer veiligheidsinfrastructuur, meer gevangenissen, meer cipers en meer macht in de handen van die cipers (die zich nu al quasi alleenheersers wanen). De twee meer voor de hand liggende oplossingen – de gevangenen vrijlaten of ontslag nemen – worden nooit in overweging genomen. Daarvoor zal een duwtje in de rug nodig zijn.

Tijdens de stakingen worden de cipers vervangen door de lokale politie. De flikken van de zone Zuid maken gebruik van deze momenten om de gevangenen die ze kennen van op straat, vanachter de celdeur te jennen en provoceren. In ieder geval worden alle activiteiten en voorzieningen afgeschaft en blijft iedereen 24 uur op cel. Op die manier wordt de normale gang van zaken in de gevangenis (douche, correspondentie, kantine, wandeling, bezoek...) een privilege. De gevangenen moeten de cipers nu dankbaar zijn dat ze sommige dagen wel werken, dat ze één keer per week mogen douchen of bezoek hebben. De cipers tonen zich als de gijzelnemers die ze zijn. Ze oefenen hun absolute macht uit over hun gijzelaars, hun wil is wet, hun humeur bepaalt het verloop van de dag. Of zo zouden ze het in ieder geval graag willen.

Toen eind juni de psycho-sociale diensten in staking gingen, bezetten de gevangenen de binnenplaats. De federale politie werd ter plaatse gestuurd (met waterkanon en helikopter) en het kwam

tot rellen op de binnenplaats. Eind juli na 6 dagen staking zijn de gemoederen verhit en uiten verschillende gevangenen hun woede. Eén van hen wordt in een isolatiecel geplaatst, waar hij de matras in brand steekt. Begin augustus komt het tijdens een overplaatsing tot een confrontatie met de cipers. De cipers verlaten de gevangenis en de politie zal pas enkele uren later de controle overnemen. 750 gevangenen waren die ochtend even zonder bewaking. Twee dagen later valt een gevangene twee cipers aan. Vorige week vrijdag (17/08) staat 's ochtends een deel van het dak van de gevangenis in brand. "Oorzaak onbekend", het is inderdaad niet de eerste keer dat de daken van gevangenissen vanzelf in brand schieten, net zoals sommige voertuigen buiten... Binnen de muren loopt het gerucht dat een gevangene erin geslaagd zou zijn om brandende materialen op het dak te gooien.

Ondertussen worden de muren van het station Albert (vlak naast de gevangenissen van Vorst en Sint-Gillis) beklad met slogans tegen opsluiting en met de vermelding van de namen van enkele vertegenwoordigers van de cipersvakbonden. En twee nachten op rij worden politiepatrouilles van de zone Zuid in een hinderlaag gelokt in Anderlecht.

Diegenen die nu klagen in de media over de overbevolking in de gevangenissen, zijn dezelfde die meer repressie eisen en langere celstraffen willen. Voor ons is het geen kwestie van meer gevangenissen te bouwen, maar van de bestaande gevangenissen helemaal af te breken.

Strijd tegen de gevangenis

- In Marche-en-Famennes worden er vijf artisanale bommen teruggevonden op de werf van de nieuwe gevangenis ginds. De bommen werden vanboven in de vijf kranen geplaatst, dicht bij de elektrische circuits. Het lijkt dat er twee bommen ontploft zijn. Volgens het parket ging het om een sabotage van een zoveelste walgelijke plaats in aanbouw.
- Eind juni worden op de middag de straten rondom de gevangenis van Vorst geblokkeerd. Op verschillende plaatsen hebben onbekenden er spandoeken over de weg gehangen

met slogans als "Cipers zijn beulen – Wij willen leven" en "Onze passie voor de vrijheid is sterker dan jullie tralies", en werd er olie over de weg gegoten. Het verkeer werd hierdoor verschillende uren geblokkeerd, voor de opkuis van de olie was een interventie van de brandweer vereist.

- De muren van het metrostation Albert, dichtbij de gevangenissen van Sint-Gillis en Vorst, worden overspoeld met vijandige tags tegen de cipers en de gevangenis. Verschillende vakbondsvertegenwoordigers van de cipers van Sint-Gillis werden er geciteerd, net als de supermarkt

Delhaize die winst maakt op de kantines in de gevangenis.

- In Gent wordt een administratief centrum van de openbare vervoersmaatschappij van De Lijn aangevallen: gebroken ruiten en verf die tegen de façade gegooid wordt. Elders in de stad wordt er een bank met verf besmeurd, er werden slogans achtergelaten in solidariteit met de gevangenen van de rellen in Engeland van vorig jaar. De Lijn werd gevisieerd omwille van hun collaboratie met de politie en met de razia's op mensen zonder papieren.

Hechtenisbrief, een wapen van de staat...

Een hechtenisbrief, zo heet dat stukje papier, niet groter dan een A5, en toch draagt het zware gevolgen met zich mee.

De flikkin de het hem overhandigde zei “dat het eigenlijk niet over een zware straf gaat, een jaar maar”, niet echt erg toch?, en dat “hij eigenlijk toch zijn naam eens zou moeten zetten op zijn brievenbus”, en tenslotte “goeie moed”.

Een stukje papier met zware gevolgen, zoals er nog anderen zijn: papieren van gerechtsdeurwaarders, van rechters, van de Dienst Vreemdelingenzaken, van elektriciteitsbedrijven. Het lijkt absurd, alsof je uitgelachen wordt, maar niets is minder waar: eenvoudige stukjes papier zijn wapens voor de staat en het kapitaal.

“Als een kogel afgevuurd vanop korte afstand”, zei hij en met dit verdragingsmechanisme in de hand hebben we 5 dagen geleefd op het scherpst van de snee. Zoals het bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten dat de staat geeft aan de asielzoekers die een negatief antwoord krijgen op hun aanvraag, het papier dat hen 5 dagen geeft om het territorium te verlaten. En als je niet antwoord op deze hechtenisbrief, komt de staat je deur inbeuken, vervolgens die van je familie en kennissen,... de jacht op de voortvluchtige.

En dus voilà, proper, democratisch, de staat chanteert: zich aangeven of de clandestiniteit, met alle gevolgen van dien. De chantage is overal, en de democratie glimlacht erbij.

En zo begint de reis van het ene bureau naar het andere, de laatste poging om de situatie te redden. Beroep doen op het systeem om het minder slecht te hebben binnen het systeem. Hetgeen we elke dag doen, maar die 5 dagen na de ontvangst van die hechtenisbrief, hebben de dingen weer eens goed duidelijk gemaakt, hoe ze echt zijn. Niet dat we nog niet wisten dat de staat ons permanent terroriseert en chanteert om ons in het gareel te houden, maar er bestaan van die dagen die diepe breuken slaan, tussen hun wereld en de onze. Zoals die dagen daar, die voor mij een nieuwe druppel van walging in m'n mond legden en me het ononderdrukbaar gevoel geven te willen spugen.

Alles is zo schoon geordend in hun systeem, met hun papieren en handtekeningen en hun functionarissen in hun bureaus, dat allemaal opdat ze hun minachting voor ons kunnen uitdrukken, opdat ze ons kunnen lastig vallen, opdat ze hun macht over ons leven op duizend en één manieren kunnen uitdrukken. En ik ga hier niet schrijven dat we allemaal niets meer dan radertjes van een machine zijn, dat een handtekening van x niet wil zeggen dat x bewust is van hetgeen hij doet, en dat het op het eind van de dag het systeem is dat deze duizenden wreedheden begaan heeft, het systeem en geen levende mensen. Want er is niemand die me kan wijsmaken dat al die mensen ginder die aan de lopende band anderen naar “hun land van origine” deporteren niet weten waarmee ze bezig zijn. En nochtans steken ze allemaal hun kop in het zand: “Neenee, het is mijn verantwoordelijkheid niet, ik doe gewoon mijn werk.” Waarom ook niet, lafaards, de wereld draait rondom de as van jullie afstomping.

Uiteindelijk heeft dit papier dat ons 5 dagen lang geterroriseerd heeft na een dag gevangenis geleid tot de wachtlijst voor een elektronische enkelband. Op het papier stond geschreven: gelieve zich te wenden tot de gevangenis van

Vorst voor de uitvoering van uw straf van één jaar gevangenis. Alles wordt overhoop gehaald, je gaat de gevangenis is... In onzekerheid geduwd, door papieren die je uiteindelijke bestemming bepalen.

We zouden kunnen zeggen dat zij die anderen naar de gevangenis sturen niet weten wat ze doen, dat we allemaal broeders en zusters zijn en dat zelfs de gevangenisdirecteurs proberen om er het beste van te maken. Waarom ook niet. En toch, ik verkies te zeggen dat we in zo'n wrede samenleving leven, net omdat de meeste mensen geen moed hebben, het hoofd draaien wanneer het over vragen gaat die verder gaan dan het kleine leventje of de familie. Omdat ze de wereld waarin we leven niet fundamenteel in vraag willen stellen, of omgekeerd, zich de vraag niet willen stellen in wat voor een wereld we zouden willen leven. Nee, ze verkiezen te leven als een radertje, in ruil voor een salaris en een klein comfort.

Ja, 't is waar, ik heb een giftige tong. 't Is dat ik niet houd van deze wereld en ongeduldig ben om haar te vernietigen en vervolgens een andere op te bouwen, één die volledig anders is. En dat betekent allesbehalve dat ik een ongelukkige zou zijn, dat ik alles zwart zie, in tegendeel. 't Is juist dat ik de moed heb om de dingen te zien zoals ze zijn, en ik vecht voor hetgeen ik koester in mijn hart: een wereld gemaakt door mannen en vrouwen die vrij zijn, en waardig, die in staat zijn te assumeren en hun kop niet in het zand steken wanneer ze geconfronteerd worden met hun eigen verantwoordelijkheden. Die geen stukjes papier gebruiken die ze van hand tot hand laten gaan om te verdoezelen dat zij het zijn die de beslissing genomen hebben (die procureur had niet eens zijn naam onder de hechtenisbrief gezet). Waar de problemen zich regelen van persoon tot persoon en waar de lafheid niet als een deugd beschouwd wordt, maar als een obstakel dat overwonnen moet worden.

Om af te sluiten: ik ben echt blij dat hij niet in die rotte gevangenis gebleven is, dat hij bij ons kan zijn, en tegelijkertijd zie ik de democratie voor me, naakt, zoals ze is: de elektronische enkelband of de gevangenis. De valse keuzes van de democratie blijven maar komen...

EGYPTE • CAÏRO IN VUUR EN VLAM

Vanuit de wijk Bulaq in Caïro werden de laatste tijd verschillende aanvallen uitgevoerd op het aangrenzende Nile City complex. Het terrein herbergt kantoren van multinationals (zoals Mobinil) en luxe hotels. De luxe en weelde van de rijke klasse van Caïro grenst hier vlak aan één van de belangrijkste sloppenwijken. De inwoners van Bulaq worden constant bedreigd met ontruiming voor de uitbreiding van het complex. Eind juni woedde er een brand in de sloppenwijk en omdat er geen waterleidingen zijn, vroegen de bewoners toegang tot het water van Nile City. De bewakers weigerden waarna het complex werd aangevallen. Eind juli werden honderden auto's in de buurt van het complex in brand gestoken. Begin augustus heeft een groep mensen met molotovcocktails opnieuw het terrein zelf aangevallen. Er zouden 6 mensen zijn omgekomen. De armen wensen niet langer te zwijgen...

TUNESIË • JULLIE HEBBEN ONZE OPSTAND GESTOLEN, DE SOCIALE REVOLUTIE ZAL JULLIE WEGVAGEN!

In Sidi Bouzid, de haard van de opstand tegen het voormalige regime van Ben Ali, kwamen duizenden mensen op straat en vonden zware rellen plaats met de ordehandhavers. De betogers braken de deuren open van de prefectuur en vernielden de inboedel; het kantoor van de islamistische partij Ennahda die momenteel aan de macht is, werd voor de zoveelste keer in brand gestoken. Na de val van Ben Ali probeert de nieuwe macht zich te vestigen, maar botst geregeld op krachtig volksverzet dat de "Revolutie wil verderzetten". Bepaalde maatregelen van de nieuwe regering, zoals het decreet dat bepaalt dat man en vrouw niet gelijk zijn of de zwaardere straffingen van relschoppers, doen vele mensen in woede ontsteken. Ze zien hoe hun revolutie hen ontstolen wordt. Na de rellen werden tientallen mensen in Sidi Bouzid aangehouden. Enkele dagen later legde een algemene staking de hele regio lam om hun vrijlating te bekomen. De regering gaf toe in een poging om de dingen te doen bedaren. We herkennen in deze rellen en revoltes een *echte revolutionaire spanning* die zich een weg probeert te banen om radicaal de hele samenleving gebaseerd op geld en autoriteit te veranderen. Aangezien zulke verandering nooit mogelijk kan zijn doorheen de staat of de macht, is het bemoedigend en veelbelovend dat de rebellen van Sidi Bouzid niet aarzelen, niet terugdeinzen en vandaag direct de nieuwe machthebbers in Tunesië aanvallen.

INDIA • EEN RADICALE OPLOSSING VOOR HET SOCIALE VRAAGSTUK

In een grote autofabriek van Suzuki in New Delhi, vonden bijzonder zware rellen plaats tussen de fabrieksarbeiders langs de ene kant en de ploegbazen en directie langs de andere kant. De vlam schoot in de pan toen een arbeider een ploegbaas een pak slaag verkocht en vervolgens geschorst werd. Een woedende massa arbeiders, gewapend met metalen staven, trok op naar de fabriek. Ze braken door het veiligheidscordon en verwondden meer dan 90 ploegbazen en meerdere managers en kaders. De personeelsdirecteur van de fabriek werd levend verbrand. Een aanzienlijk deel van de fabriek werd vernield door de vlammen, de administratiebureaus werden kapotgeslagen. Honderden politieagenten kwamen tussenbeide om de rebellen terug te drijven. 88 arbeiders zouden gearresteerd zijn. De sociale conflicten in Indië zijn erg krachtig, te meer daar een grote meerderheid van de werkers zich niet langer laat verleiden of kalmeren door de ordewoorden van de vakbonden. Het wantrouwen tegenover de vakbondskaders is groot, ze worden beschuldigd van corruptie en samenheuling met de kapitalisten en de leidende kasten. Dat de revolutie radicaal komaf maakt met de uitbuiting en het kapitalisme!

FRANKRIJK • DE VLAM IN DE PAN NA EEN POLITIEMOORD

In de noordwijken van Amiens zijn honderden mensen beginnen rebelleren nadat een jongere stierf tijdens een politie-achtervolging. Meerdere nachten lang werden brandende barricades opgeworpen om het oprukken van de ordetroepen te vertragen. Ook de openbare verlichting werd gesaboteerd. De politie werd aangevallen met stenen, molotovcocktails, hagelgeweren en zwaar vuurwerk ('mortiers'). Een politiekantoor werd vernield, een school en een 'ontspanningscentrum' van de gemeente gingen in vlammen op. Tijdens de herdenkingsmars enkele dagen later, lieten de mensen zich niet kalmeren: langs heel het parcours van de betoging werden vuilbakken en auto's in brand gestoken.

Voorgaande aan de betoging van 10 juni: zondag 20 mei 's ochtends in Tamines, flikken willen een 25-jarige man tegenhouden voor een identiteitscontrole. Hij vlucht weg en verdrinkt in de Samber.

DE POLITIE MOORDT

Zondag 10 juni 2012 vindt er een betoging plaats in Namen. Enkele tientallen personen zijn afgezakt naar het vertrekpunt. Eerst is er enige twijfel om te starten gezien het lage aantal en de aanwezigheid van de politie. Uiteindelijk zet de betoging zich toch in gang van het station in de richting van het centrum, geleid door twee spandoeken waarop onder andere geschreven staat: NO JUSTICE NO PEACE FIGHT THE POLICE !

De straat wordt ingenomen door de aanwezigen en duidelijke slogans gericht tegen de flikken worden geroepen zoals “Flics, porcs, assassins!” Het tekort aan betogers wordt ruimschoots gecompenseerd door de vastberadenheid om de boodschap over te laten komen dat we genoeg hebben van alle flikken in onze levens. De betoging heeft tot doel om de dood van alweer een persoon die probeerde aan de politie te ontsnappen, onder de aandacht te brengen. Dit wordt uitgelegd met (heel) luide stem aan de mensen op de terrassen en op de markt.

De groep wordt gevolgd door twee flikken in burger, door twee andere varkens op moto's en daarachter twee busjes (vandaar de slogan “on est dix en manif et on promène la police”) Hoewel er maar weinig mensen op straat zijn in deze zeer kalme stad, sluiten enkele personen zich aan bij de betoging blij dat er nog agitatie is in de straten. Wat de andere betogers doet glimlachen.

Het traject is geïmproviseerd, links, rechts,... tot het idee opkomt om langs de gevangenis te passeren. Daar aangekomen klinken de slogans tegen de bak luider en luider “Liberté ! Solidarité avec les prisonniers !”. De spanning loopt op wanneer er antwoord komt vanachter de hoge muren en geïmproviseerde vlag tussen de tralies wordt uitgestoken.

De betoging stopt een beetje verder aan de voet van woonblokken waar een buurtfeest bezig is. Er zijn verschillende flikken die een glas drinken met zekere bewoners die, als antwoord op de anti-flikken slogans, hun sympathie laten blijken tegenover de waakhonden. Waarop een deel van de betogers vertrekken terwijl anderen nog blijven.

Nee, ik wil niet met u praten!

- In Laken probeerden de flikken een voertuig te controleren. De persoon had blijkbaar helemaal geen zin om gecontroleerd te worden en probeerde een van de flikken een pak slaag te geven. Een samenscholing heeft zich aan zijn kant geschoren en zo werd één van de flikken afgerost.

- Ook toen de flikken van Montgomery een verdachte auto wouden controleren, kwam er een groep jongeren uit de buurt samen om dit te verhinderen. Toen de flikken hun wapenstok trokken, werden ze opzij geduwd en gestampt. Twee mensen werden opgepakt, maar daarop trokken de jongeren naar het commissariaat om verder te protesteren. In het commissariaat ging er nog één van de arrestanten een flik te lijf en maakte hem 5 dagen werkonbekwaam. Dat elke controle van de flikken in het honderd mag lopen!

Een nachtelijk bezoek

- In Geraardsbergen kreeg de grootste autohandel van de Italiaanse merken Fiat en Alfa Romeo een nachtelijk bezoek. De bezoekers hebben de ruiten van verschillende auto's ingeslagen en geprobeerd om er één in brand te steken. Op dit moment zijn er in Italië verschillende repressieve operaties bezig tegen de anarchistisch beweging, met tientallen kameraden in voorhechtenis. Een goede manier om solidariteit te betuigen met deze kameraden zou zijn om de belangen van de Italiaanse staat en het Italiaanse kapitaal te pakken te nemen.

De nucleaire verminking

Fukushima, Japan, anderhalf jaar geleden. Na een tsunami raakt een kerncentrale in de problemen. De kernreactoren zijn oververhit, een deel van de beschermingswanden begeven het. Miljoenen liters radioactief water stromen in de oceaan. Het gebied tot minstens 60 kilometer rondom de centrale is besmet. Alle verantwoordelijken van de sector van de kern-energie in België proberen ons gerust te stellen. Hier kan zo-iets niet gebeuren. Europa zet zelfs een aantal 'stresstests' op poten om aan te tonen dat er niets aan de hand is.

Ondertussen in de kerncentrale van Doel: Bij een nazicht worden onregelmatigheden vastgesteld. Een productiefout in een reactorvat (de beschermingslaag die verondersteld wordt alle radioactieve straling binnen te houden) kan tot barsten leiden en zo zware gevolgen hebben. De kernreactor werd 40 jaar geleden gebouwd. De productiefout is er dus al 40 jaar. Hetzelfde bedrijf dat de reactor voor Doel 3 heeft geproduceerd, heeft er ook 20 andere van hetzelfde bouwtype gemaakt. Ze staan verspreid over de hele wereld en er staat er ook één in Tihange.

Ondertussen in de kerncentrale van Tihange: Uit een rapport blijkt dat gedurende 6 jaar de kerncentrale radioactieve vloeistof lekt in de ondergrond. Elke dag vloeit er twee liter weg. Volgens Electrabel is er niets aan de hand.

Ondertussen in Fleurus: Op een bedrijventerrein ligt al anderhalf jaar een berg radioactief afval opgehoopt in een kantoor-gebouw. Het bedrijf dat er huisde, is inmiddels failliet. Het weghalen van het radioactief materiaal wordt geschat op twee jaar werk. Daarna zal de afbraak van het gebouw nog vijf jaar in beslag nemen. Voor al dat afval moet dan nog een nieuwe opslagplaats gevonden worden natuurlijk.

Al sinds de bouw van de eerste kerncentrales spelen de be-herders van het bestaande met de vrees voor de onvoorzien-bare gevolgen van een nucleaire ramp. De omwonenden van de centrales (en in Europa is dat iedereen) zijn afhankelijk van de bouwers van deze technologische catastrofe, om hen tegen de ontketening van deze catastrofe te beschermen. Haar speci-alisten en haar bevelstructuur worden onoverkomelijk voor het beheer van het nucleaire.

De kerncentrales produceren de energie voor de technolo-gische vooruitgang waaraan het kapitalisme verslaaft is. De kerncentrales produceren de energie die geopolitieke strate-gieën bepaalt (zoals olie en gas dat ook doen), die de con-currentie en samenwerking tussen staten vormgeeft. De kern-centrales produceren de afhankelijkheid van de mensen aan haar onderdrukkers. Ze produceren de onderdanigheid aan de hiërarchieën die deze wereld beheren en in stand houden. Ze produceren sociale vrede.

De vernietiging van het nucleaire is noodzakelijk op het pad naar vrijheid.

agenda

- Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel
www.acrata.be

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com

<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.